

lande. Jag kan åtminstone icke annat förstå. Men om, emot all förmodan, något tvifvelsmål skulle äga rum, och den framställda frågan vara behöflig; så tycker jag att den är lätt besvarad. Om Justitie-Kansleren och Justitie-Ombudsmannen äro fullkomligt skicklige och fullkomligt nitiske, så vinnes ändamålet fullkomligt. Göra de sin skyldighet; låta de genast tilltala hvar och en domare, hög eller låg, som öfverträder lagen, eller som behagar skapa en ny efter eget eller andras godtycke, och bli sådane domare utan barmhertighet afsatte samt deras brott i tidningarna kungjorda (hvilket vore vida angelägnare, än att der kungöra äfven de minsta lurendrägeri-brott), så skall väl ordning och rättvisa en gång krypa fram. På dessa 2:ne Embetsmän beror allt; och all orättvisa, som sker, kan med fullkomlig säkerhet skrivas på deras räkning. Vill man vara än säkrare, så är bäst att inrätta en Jury, såsom i England, ungefär så som Konstitutions-Utskottet föreslagit en Tryckfrihets-Komité. Derigenom skulle mycken orättvisa förekommas, och förr än en sådan Jury inrättas, är man aldrig säker för hämd och förföljelse genom orimliga processer och genom orimliga utslag. För öfrigt synes en allvarsam Kongl. varning till alla Domare och Embetsmän ej vara otjenlig; ty derefter bör ingen enskyllan äga rum.

11:te frågan: *Huru skall en fullkomlig kontroll kunna inrättas deröfver, att alle Tjenstemän fullgöra deras skyldigheter?* kan besvaras nästan på samma sätt som den förra. Blir hvar och en strängt och flitigt eftersedd af Justitie-Kansleren och Justitie-Ombudsmannen, och blir hvar och en försumlig och oduglig afsatt, utan långa processer och omvägar, så blir det väl någon gång bra; men förr än detta sednare med fullkomlig säkerhet verkställes, väntar man förgäfvets förbättring hos nuvarande generation. Vid successionen i alla dessa många ledigheter måste likväl duglighet och skicklighet beräknas framför allt. När hvar och en då ser, att hans oduglighet icke hjälper honom, och att på fel följer straff och afsked; så kan man vara säker, att sjukdomen skall till det mesta vara kurerad.

25:te frågan: *Huru skall det förekommas, att, i tvister med sådana Bolag, der Aktier äro inrättade, man icke dömmes af en hemlig Aktie-ägare, och således af sin vederpart?* synes kunna besvaras dermed: att alla aktier ställas på viss man och icke på innehafvaren, att alla utdelningar qvitteras af den vissa mannen; samt att en sådan, om han ändå såsom domare skulle befatta sig med en sak, som rör Bolaget, genast miste sin tjänst. Man skulle också kunna ålägga hvar och en domare, som misstänkes och icke jäfvar sig, att aflägga ed, det han ej är aktie-ägare.

Efter här nyss var frågan om Embetsmän, vill jag omtala hvad jag hörde i ett sällskap angående

Embetsmäns försvar.

En hög Herre påstod, att om en hög Embetsman någon gång skulle fela och förgå sig, så bör han ändå vara fri från ansvar; ty Embetets värdighet lider derigenom, sade han. — Ja, håll fint i med den satsen kära Herre, sade en närvarande hederlig och ärlig man; så komma vi väl snart under en förfärlig aristokrati, och det lär vara dit min Herre syftar. Den lilla Embetsmannen får knappt *andas* förr än han tilltalas; men den höge skulle utan ansvar få *flåsa* omkull hvilken han behagar. Om lugn och enighet skola bibehållas, så böra både hög och låg fullgöra sina skyldigheter, eller också straffas. Tror min Herre icke, att Embetets värdighet redan lidit genom innehafvarens begångna fel; och att det lider än mer, om dermed förknippas rättigheten att utan ansvar få göra orätt? Skulle icke höga värdigheter på det sättet slutligen bli ett näste för bara brottslingar? och skulle de icke derigenom bli ett ämne för det allmänna föraktet, som omsider kunde förvandlas till våldsamma utbrott? Hvar igenfinner man någon princip till den satsen, att visse personer skulle få fela, utan ansvar och ersättnings-skyldighet? — Men, sade en närvarande Embetsman (som lär stå på fallrepet att i dessa dagar bli afsatt), om man skulle få anklaga och tilltala Embetsmän så o-

försynt, som nu skett på en tid; så må väl hin håle vara Embetsman; då vill ingen hederlig man ingå i Embetsmannacorpsen. — Det är just tvertom, sade en annan Embetsman, som är af gamla stammen. Om ingen skillnad göres emellan en bra karl och en skurk, och om denne sednare får göra hvad han vill, utan ansvar; så tror jag snarast, att hvar och en bra karl drar sig ur spelet, hellre än att inblanda sig i en corps, som slutligen skall mista all aktning i Samhället. Blir den felaktige straffad, så drabbar föraktet *honom* ensam, men ej de andra; deremot om han *ej* straffas, skäras alla öfver en kam i allmänna omdömet, och den oskyldige lider då med den skyldige. — Men — sade en annan — jag tror att sjelfva *Regeringen* lider, om Embetsmännen icke hållas i aktning. — Ja, om de *förtjena* denna aktning, sade en annan: i annat fall tror jag tvertom. Jag tror verkligen, att om felaktige Embetsmän njuta samma försvar, som de redlige; så lider Regeringen i allmänna omdömet, göremålen försummas, och den redlige har ingen uppmuntran. Men fälles den felaktige till ansvar och den redlige njuter befordran; då vinner Regeringen Folkets förtroende; ty då ser Folket att Regeringens öga är vaksamt. Då njuter också den redlige Folkets aktning, i samma mån som den felaktige genom sin bestraffning förlorar den, och då först kommer Embetsmannacorpsen i det anseende den bör äga. Men vill man med straff och skrämskott afbålla alla från att klaga då orättvisa sker; vill man straffa för tillmälet, utan att ens tillåta bevisning; då försvinner aktningen med stora steg, och Folket anser sig då löna sina egna plågåre. Att förebära, det Regeringen lider, om dålige tjenstemän anklagas, är just detsamma som att vilja beskylla Regeringen för att försvara dåligheten, eller att påstå, det en Landshöfding lider, om någon skulle klaga på hans dåliga Kronfogdar. Begge lida likväl, om bevisliga klagomål lemnas utan afseende; men också bör klagomål ej aflöpa utan ansvar, om det finnes vara ogrundadt; ty den redlige bör njuta hägn och försvar, men ej den felaktige.

N:o 51 och 52.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 1 Maj 1812.

Trätor och Slagsmål.

Jag drömdē i går natt en lika så narraktig dröm, som den förra. Jag drömde, att, på en stol i min kammare, satt Dagligt Allehanda så beskedligt (i gestalt af en gammal och ärbar matrona) och räkna- de öfver sin behållning det förledna året, som var betydlig nog. Summan lär väl kommit att oförmärkt nämnas, kan jag förstå; ty rätt som jag icke viste ordet af, och icke ens kom ihåg att Litteratur-Journalen (som ofta ombytte gestalt af en Borika, en Gnom med fasligt långa öron, och en vildkatt) stod i en annan vrå af rummet och uppräknade alla högarna af sina inventarii-exemplar, för att lemna dem till högare-boden, tog Journalen en stor bundt af dessa exemplar, och drog dermed Dagligt Allehanda burdus i skallen. Hvad nu? ropade Dagligt Allehanda; får icke heller jag vara i fred, som så sällan ofredar någon menniska, men deremot ger Allmänheten nyttiga underrättelser om väderlek, prester, resande, spektakel, auktioner, lediga rum, tjänster och tjänstfolk m. m.? — Ja, det är godt och väl det, sade Litteratur-Journalen; men ni kan ju icke språket; ni borde skämmas att vilja befatta er med Litteraturen; den är min ensak; ingen annan än jag förstår sig derpå, och ingen an-

nan tidning, än *jag*, borde få vara till; ty de andra äro bara drafvel och minska förtjensten för mig. — Men jag gör er ju ingen skada; jag går ju er icke i vägen? sade Dagligt Allehanda. Det är väl icke ni ensam, som bör lefva heller? — Jo, det är just jag ensam, som bör lefva, sade Litteratur-Journalen; om någon annan skulle få postfrihet, än jag, så *dör* jag af förargelse. När Polyfem velat äta opp *mig*, så måtte väl också *jag* få äta opp de andra. — Hvar sak för sig, sade Dagligt Allehanda; när Polyfem har ätit opp er, så är det ju nu er tur, att äta opp *honom* igen, om ni kan. — Han är minsann icke så god att äta opp, den junkern, sade Journalen; men jag undrar hvarföre han endast anfäktat *mig*? — Jo derföre, som jag tror, sade Dagligt Allehanda, att ni ensam förtjent stryk; ty ni har lofvat att skrifva Litteratur, men icke hållit ord; ni är den sämsta af alla författare; man kan icke säga sig hafva fått den minsta dugliga upplysning af er, och på köpet är det ni sjelf, som först angripit alla de andra. — Vill ni också resonera? sade Journalen. Skall ägget lära hönan värpa? Det är genom mig, som *upplysningen utsprides*, och som språket läres i sin renhet. — Ja, i sin *orenhet* må ni säga, sade Dagligt Allehanda, och, kanhända, *skall* upplysningen utspridas; ty *ännu* har det icke skett, och *ännu* har jag väl aldrig sett något dugligt från er; men väl kontradiktioner i N:o 1 emot hvad som stått i N:o 0, samt lögner, falska citationer, origtiga uppgifter och beständiga språkfel, jemte afundsjuke utfall emot andra, som ni sett vara er öfverlägsna, och som ni trott skulle minska prenumeranterna för er sjelf. — Ni är infam, sade Journalen, och drog till med en ännu större bundt. — Då förgick tålamodet för Dagligt Allehanda, som i detsamma stod opp, satte sin knytnäfve för Gnomens knöliga näsa, och sade: ni borde skämmas, som icke lärt er folkseder, än mindre något annat. Ni vill tala om språk, och kan icke skrifva en enda rad Svenska. Ni staplar ihop fraser, som leka främmande med hvarandra. Ni skryter öfver *sjelfvesta* er egen tröghet och svårighet att arbeta, såsom öfver en merit; ni *berigtigar* er sjelf; ni innehåller sällan an-

nat än beständiga omsägelser af ett och samma; triviala begrepp, uppställda såsom metodiska grundsatser vid sidan af bisarra, obegrip-
liga och alldeles origtiga; ni har intet logiskt samband emellan re-
sonnementerna; brist på hållning i det hela; ingen resonerad kän-
nedom af språket; ni tar ord i en annan bemärkelse än den vanli-
ga, och använder partiklarna oftast orätt, hvaraf också händer, att
ni alltid är otydlig och inkonsequent, antingen man betraktar er
från stilens *sida*, eller tankarnas *sida*, eller bildernas *sida*, eller sa-
kens *sida*, eller förståndets *sida*, eller upplysningens *sida*, eller all-
männa vettets *sida*, eller från alla möjliga *sidor*, undantagande från
trycksvärtans *sida*, som är så svart som någon annan, ehuru hon
torde vara *svårskaffelig*. — Jag tror ni står och härmar mig, ord
från ord, skrek Journalen, som i förtviflan tog sin tredje bundt,
och kastade (som han trodde) sista dräpslaget på Dagligt Allehanda.
I detsamma inrusade alla co-arbetarne med hvar sin bundt under
armen, för att i döden försvara hjälten och förkrossa det oskyldiga
Dagligt Allehanda; men i ögonblicket kommo, genom andra dörren,
en oräknelig mängd prester, resande, pigor, drängar, jungfrur, mam-
seller, ammor, hyresmän, hyresvärdar med flera, som ville försvara
Dagligt Allehanda; och, fastän Journalen och hans arbetsmanskap
ropade om hjälp himmelshögt, så kom ändå ingen enda läsare att
taga hans parti, utan Dagligt Allehandas manskap körde rasibus ut
hela Litteratur-byket med sådant buller, att jag, som just då var i
svåraste bokardo, huru jag skulle bli qvitt de osnygga Journal-lun-
torna ur rummet, i detsamma vaknade.

Jag ärnar vid Riksdagen, sade vår Gyllenpatriot, föreslå

Åtskilliga Ändringar,

som jag i sanning väntat från Justitie-Ombudsmannen. De äro i syn-
nerhet: 1:o Att vid alla Domstolar Allmänheten må vara tillåtet att
vara närvarande under öfverläggningarna, på det man må få se huru
vederbörande bära sig åt. Hemligheten, som nu bibehålles, ger an-

ledning till misstankar. 2:o Att RiksRätt skall beviljas, så snart någon söker den, utan att, såsom nu, beviljandet må ankomma på Justitie Kansleren eller Justitie-Ombudsmannen. Sådant som det nu är, kan jag ej anse detta stadgande annorlunda än såsom en död bokstaf, hvilken står för syn skull. Men som Embetsmän vanligen hålla ihop, så vore vid RiksRätten icke stort att vinna, om den icke skulle bestå af Riks-Ståndens Ledamöter. Jag tror således, att 8 Ledamöter af hvarje Stånd böra utses vid hvarje Riksdag, för att jemte de Ledamöter, som Regeringsformen föreskrifver, utgöra RiksRätt emellan Riksdagarna. 3:o Att det nuvarande bruket måtte upphöra, att insätta anklagade personer på fästning, när de icke vilja bekänna. Detta kan gifva anledning till förföljelser, och är i och för sig sjelf barbariskt; ty den, som ej med fulla skäl kan öfvertygas, bör vara fri. 4:o Att hvar och en fråga af betydighet, som förekommer hos något Riks-Stånd, i synnerhet rörande tilltal emot någon af Ståndets Ledamöter, bör ovillkorligen afgöras genom votering, ehvad den äskas eller icke; ty som det nu är, kan votering afslås, ehuru den blifvit yrkad, och hela olagligheten hjelpas dermed, att man i protokollet förklarar votering ej vara äskad. 5:o Att, när Regeringsformen förklarar, det icke flere än 8 Ledamöter i Högsta Domstolen få öfvervara något mål, samma förklarande äfven måtte sträcka sig till Hof-Rätterna, för orsakers skull, som nu äro allmänt bekanta. 6:o Att i Tryckfrihets-förordningen måtte göras den ändring, att namnsedeln genast öppnas, så snart en skrift anses af domaren vara mer eller mindre ansvarsfull, samt att Boktryckaren är fri, då han har namnsedel. Skall Boktryckaren än vidare stå i ansvar, så förvandlas han till Censor, och då förloras tryckfriheten till det mesta. Det var just genom denna utväg, som tryckfriheten, under K. Gustaf III:s tid, så omärkligen försvann. 7:o Att Tryckfrihets-Komitén för *alla* sina utlåtanden måtte kunna af Aktorer eller af lidande parter ställas till ansvar. Regeringsformen och Tryckfrihets-förordningen tyckas nu ej tillåta tilltal i andra fall, än endast *då*, när Tryckfrihets Komitén yttrat sig öfver någon skrift, som sjelfve författaren till prof-

ning ditlemnat, förr än han låtit trycka den. 8:o Att vatten och bröd ibland straff måtte upphöra, såsom omenskligt, då det för all tid kan förderfva en människas helsa, hvilket ej kan vara Lagens mening. Kunde spö och dödsstraff äfven afläggas, så vore det så mycket bättre; ty begge utmärka barbari.

Om Embetsmäns tillsättande. (Insändt.)

Våra Dagblad och Veckotidningar hafva i åtskilliga ämnen gifvit oss afhandlingar, ledande till bättre upplysning för medborgare, och att stadga begreppet om vår nu gällande konstitution. *Åskådaren* har gifvit oss en artikel om Embetsmän, och någorstädes i sjelfva Litteratur-Journalen har influtit något om befordringsgrunder och den från deras mindre fullkomlighet sig härledande mindre duglighet och mindre redbarhet hos Embets- och Tjenstemanna-klassen. Genom dessa afhandlingar har man väl funnit missbruken, eller rättare, de olyckliga följderna af missbruken, vidrörda och till någon del uppdagade, men icke några utvägar uppgifna till samma missbruks förekommande. Skulle det väl då anses förmätet, att af dem, som äga förmåga och vilja att yttra oveldiga och sunda tankar, begära en oveldig afhandling, som upplöste följande dubia?

I 28. §. af vår nu gällande Regeringsform stadgas, att Konungen äger i Statsrådet utnämna och befordra infödda Svenska män till alla de Embeten och Tjenster inom Riket, högre och lägre, hvilka äro af den egenskap, att Konungen fullmakter derå utfärda; dock böra vederbörande förut med förslag hafva inkommit, der sådana *hitills* ägt rum.

Vi vete, att före 1772 års Regements-förändring ägde Konungen bortgifva endast förtroende-tjenster utan förslag, men till alla andra skulle förslag upprättas. Enligt 1772 års Regerings-lagar, och särdeles efter 1789 års Säkerhets-Akt, bortgaf Konungen nästan alla Embeten och tjenster, utan att förslag alltid ansågos nödiga; och som alla Embeten af Tromans graden voro i Säkerhets-Akten förkla-

rade för förtroende-poster, hvilkas innehafvare Konungen ägde efter behag att af- och tillsätta, så blef deraf en följd, att till dessa Embeten aldrig förslag upprättades. Cheferne i de K. Collegierna och publika Verken togo sig deraf den rättigheten, att enskilt hos Konungen föreslå de personer, som de funno böra uppfylla sådana lediga platser; och icke nog dermed, de togo sig äfven friheten att föreslå personer till Embeten, fastän någon ledighet ej fans, någon gång kanske endast för att gynna en af dem favoriserad anhängare; och derigenom skapades öfverlopps-Embetsmän utöfver Stat, under föregifvande, att ett ökad arbete fordrade flera ledamöter; men hvar och en vet, att i ett Collegium arbetas vanligen mindre, då Ledamöterne äro många, än då de äro färre. Kammar-Collegium var i synnerhet det ställe, der de fleste öfverlopps-ledamöterne skapades.

Nu åter äro inga andra förtroende-embeten, än de, som uppräknas i 35. §. Reg. formen. Som Konungen således numera ej äger, utan föregången laga ransakning och dom, att skilja de derstädes ej uppräknade Embetsmän af Tromans-graden från innehafvande Embeten, och enligt 36. §. icke ens utan egen ansökning befordra eller flytta dem till andra tjenster; så frågas, i anledning häraf, om, efter en så högtidlig förändring med Tromans-Embeten, då deras innehafvare ej mera nu, än före 1789, kunna afsättas eller förflyttas, icke per analogiam de äro försatte i samma skick, som före 1789 och 1772, och om icke till dem böra, likasom före dessa tidpunkter, ordentliga förslag upprättas? eller om icke ordet *hittills* i 28. §. Reg. formen har sitt afseende på tidehvarfvet före 1772?

Vi hafva sett, näst före sista revolutionen, personer *föreslås*, och på ett sådant föresläende *förordnas* till ledamöter i de publika Verken, utur den uttryckliga anledningen, att verket, för ökade göremål, behöfde förstärkning; och vi hafva äfven erfarit, att samma personer aldrig uppfyllt sin bestämmelse, eller någonsin deltagit i de göremål, till hvilkas underlättande de varit förordnade till Embeten med löner.

Förmodligen af den ambiguité, som skönjes i den citerade 28 §.

Reg. formen, händer och praktiseras ännu, att Collegii-Präsidenterna, utan förslag och på eget äfventyr, hos Konungen föreslå personer både till lediga och ej lediga Embeten i de K. Collegierna. Ja, vi hafva sett och hört omtalas, att Ordföränderne i Utskotten vid de sista Riksdagarna äfven tagit sig frihet att föreslå till nådig befordran inom de publika Verken personer, som i Utskott biträdt och derföre blifvit ründeligen vedergällde med arfoden; hvilket synes vara desto mer otjenligt, som för sådana rekommendatorer ej kan vara bekant, huruvida icke åldrige och välförtjente män inom samma verk på sådant sätt kunna blifva förnärmade, och, genom öfverlopps-ledamöters intrugande, allt hopp betages dem, som inom verken troget och länge tjent, att vinna den befordran, som blifver deras enda uppmuntran att i nit och tjensteflit fortfara.

Jag är hvarken Embets- eller Tjensteman, och har således intet eget intresse att tala före; men jag kan ej undgå att ömma deras oblida öde, som nödgats välja denna mödosamma bana till vinnande af nödig utkomst, då utsigten för deras framtida befordran på sådant sätt alldeles dem betages.

Den verkliga förtjensten är alltid blygsam; den vill aldrig *truga* sig fram; den har rättighet att sjelf bli eftersökt; då lycksökaren städse söker utvägar att göra sig beställsam och angenäm och som man säger *nécessaire*. Chefer, som utan band af några befodringslagar kunna föreslå hvem de behaga, torde ej alltid kunna undvika att preferera dessa sednare ljufliga personer framföre den sträfvare förtjensten, som ogera nyttjar andra utvägar, än de enda hederliga och värdiga: med skicklighet uppfyllda tjenstepligter. Chefer äro menniskor; de hafva ock sin svagare sida, och den smidige lismaren förstår konsten att på den göra sitt anfall. Elake rådgifvare kunna jemväl äga sitt inflytande och befodra sina enskilda afsigter, till förfång för förtjensten, som antingen eklipserar eller står i vägen. Nepotismen är kanske ej heller okänd i tidens befodringar. Jag har ej för afsigt att påstå, det dessa händelser inträffat under ledandet af Chefer, hvilkas bepröfvade dygd förmått bibehålla dem i anseen-

De och välde samt ostördt förtroende, så under nyss försvundna, som under vårt nuvarande lagbundna Regeringssätt. Men de äro därför ej omöjliga, och torde ej alltid uteblifva. Skulle väl då skyldigheten att upprätta förslag icke i någon mån korrigera sådana befarade missbruk, hvilka någon gång kunde insmyga sig?

När ett ordentligen upprättadt förslag blefve Konungen i offentlig väg föredragit, blefve Konungen upplyst om Kandidaternas flera eller färre förtjenster och skicklighet, och ägde tillfälle af fritt val emellan 3:ne, då i annat fall Konungen väljer den som föreslås, på Chefens ensamma rekommendation, någon gång måhända ej så alldeles ovedlig.

Dessutom är äfven det en uppmuntran för en tjänsteman, och har alltid räknats för en merit, att hafva, uppförd på ett förslag, blifvit hos Konungen anmäld såsom värdig till ett ledigt Embete, hvilken uppmuntran ständigt uteblifver, när offentlig ansöknings-rätt är betagen, och Chefen endast föreslår den han önskar blifva nämnd,

På Andra Häftet af Trompeten, äfven bestående af 32 Nummer, som utgivas inom Maj månads slut, emottages prenumeration i Utter & Comp:s Boklåda med En R:dr Banko.

N:o 53 och 54.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 5 Maj 1812.

Kusinerne.

I N:o 81 den 9 April d. å. af Journalen för Litteraturen och Theatern recenserar, under rubrik af Statslära, en nyligen utkommen skrift, kallad: *Försök till utveckling af grunderna för Svenska Regeringssättet*. Recensenten drager genast i härnad mot alla tillkommande kritiker med dessa myndiga ord: *Läsaren inser utan möda, af det systematiska i uppställningen, att vi för denna afhandling ha att tacka en af våra ypperliga tänkare. Det är ett litet system i Statsläran, lämpadt till våra Grundlagar eller abstraheradt af dem, med en skarpsinnighet, en styrka och säkerhet i resonnement, en värdighet och klarhet i stil, som onekligen ger denna afhandling första rummet bland de originala politiska skrifter, som dessa 3 sista åren utkommit. Hvad det är skada, att hela denna långa tirad, från början till slut, är lutter lögn! Der finnes ej en enda sanning. Läsaren finner ej heller i den recenserade skriften en ypperlig tänkare; han finner snarare en pedant, och på köpet en motarbetare, som vill förekomma alla de nödiga ändringar, vår hastigt tillskapade Konstitution så väl behöfver. Han finner icke heller hvarken skarpsinnighet, eller klarhet i stil, eller säkerhet och styrka i resonnement.*

Han saknar allt hvad en god skrift bör äga, och han finner på många ställen en ganska falsk logik. Såsom ett slags *register* öfver Konstitutionen kan denna skrift äga ett lika värde med vissa *andra register*; ty den samlar i vissa partier hvad man finner i Konstitutionen vara mer utspridt, och den har velat förklara vissa otydligheter i Konstitutionen, likväl utan att deri hafva särdeles lyckats; och afsigten att mathematice bevisa Konstitutionens förträfflighet samt nödvändigheten af dess oföränderliga bibehållande, är alldeles misslyckad. Stilen är mörk och släpande, och skapelsen af åtskilliga nya ord, såsom *berigtiga*, *fullkomnbar*, *oiakttagande* m. fl. är ett litterärt fuskeri, som icke duger. Att bevisa Konstitutionens fullkomlighet endast derigenom, att den äger alla de beståndsdelar, som en god Konstitution bör äga, är alldeles af samma beskaffenhet, som att vilja bevisa fullkomligheten af ett ur derigenom, att det har så många hjul och hvarje hjul så många kuggar, som ett godt ur bör äga; men oaktadt allt detta kan uret ändå gå alldeles rasande. Den vanskapligaste puckelrygg kan äga alla de ryggknotor, alla de ådergångar, muskler, senor, mergrader m. m., som fordras för den allrafullkomligaste rygg, men oaktadt allt detta kan ryggen, i stället att vara rak, ändå peka bakut och vanskapa sin bärare.

Ville man anföra alla de skäligen anmärkningar, som emot denna skrift kunde göras, så blefve ingen enda sida skonad. Det kan vara nog, att blott anföra *några*. Ibland förmånerna af vår nuvarande Konstitution och dess företråde framför andra, uppräknar Förf. att för Konunga-makten skall Konstitutionen tjena till styrelse-regel; att Stats Rådet, Ledamöterna af Högsta Domstolen, samt alla Embetsmän, äro förbundne till ansvars-skyldighet. — Men, jag frågar: gifves väl någon lag, som icke åtminstone är *ärnad* att lydast; och huru skall man tänka sig Embetsmän utan ansvars-skyldighet? Är det då någon merit, att Grundlagen icke alldeles förklarat alla Embetsmän vara ansvarsfria enväldsherrar?

Lagen — högsta Makten — säger Förf. Detta är i visst afseende ganska sant; men att derifrån leda sig till det resultat, att

Konung och Ständer, om de äro ense, ändå icke kunna ändra Konstitutionen förr än efter 5 år, blott af det skäl, att Konstitutionen så stadgar, det är en besynnerlig slutkonst, som skulle sätta sjelfva den Lagstiftande Makten i beroende af deras eget verk, och i den belägenhet att icke vara lagstiftande; ty den som ej får stifta lagar, när och huru han vill, kan alldeles icke kallas lagstiftande. Den Högsta Makten måste bestå i rättigheten att stifta lagar, och denna Makt kan aldrig någonsin vara inskränkt; den är alltid enväldig när dess delar äro ense. Annat är att rådslagsvis varna för alltför täta ändringar; annat åter, att vilja åberopa en lag, som evigt skulle förbinda en Lagstiftande Makt, utan rättighet att få ändra den. Om en lika föreskrift hade varit gifven i Säkerhets-Akten, månne Ständerne, år 1809, hade låtit denna akt ändå fortfara i 5 år till?

Att Ecklesiastik-Expeditionen blifvit inrättad, anser också Förf. för en af de stora förmånerna af vår Konstitution. Men — månne icke, utan all skada, denna Expedition, såsom tillförene, kunde sammanslås med någon af de andra, och nyttan vara alldeles densamma som nu? Tie mot en äro säkert af denna tanke. Men att denna Konstitution också ger möjlighet till en allmän opinion, såsom Förf. säger, det är en alltför hårddragen förmån; ty innan denna konstitution skapades, var otvifvelaktigt en allmän opinion ändå till. Opinion kan aldrig sägas uppkomma endast genom Grundlagar, om icke så, att de, i anseende till deras fel, skapa en allmän opinion, som ogillar dem, och då ligger i dessa Grundlagar visst icke någon merit.

Att Konungens Domsrätt är Högsta Domstolen förbehållen, är i och för sig sjelf icke heller någon förmån; ty undersåtare äro derigenom i tillstånd att utöfva orättvisa i Konungens namn, som derigenom lider i allmänna opinionen.

Endast Konungen regerar, det vill säga, besluter ensam öfver de mål, som honom tillkomma, säger Förf. Ja, så regerar också en stor del af våra Embetsmän, till och med besluta öfver mål, som dem icke tillkomma. Att en Konung får besluta öfver mål, som ho-

nom tillkomma, är endast en negativ merit hos Konstitutionen, och således ingenting att skryta af.

Att en föredragande äger rättighet att vägra sin kontrasignation, är en ny invention i nuvarande Konstitution, som alldeles icke är någon merit, ehuru den berömmes af Förf. såsom en stark kontroll emot Konungamaktens missbruk. Men den är sparare en förnedring af Konunga-Majestätet, utan att medföra den allraringaste kontroll; ty en Konung kan aldrig sakna kontrasignanter, och således går hans beslut i alla fall i verkställighet.

Att Ständerne kunna skilja ända till 3:ne af Högsta Domstolens Ledamöter från sina Embeten, är icke någon bland de stora meriterna i Konstitutionen; ty om alla 12 hade förlorat allmänna förtroendet, så skola ändå 9 sitta kvar i 5 år, utan att få rubbas. Det hade kanhända varit mer i sin ordning, att tillägga Konungen rättighet att få skilja Ledamöterna från deras Embeten, om de förtjena det.

De anmärkningar Förf. uppräknar, såsom lämdande till nödiga ändringar i nuvarande Grundlagar, utgöra en obetydlighet emot allt hvad i denna del kan anföras. Långt flera och af mer betydelse äro redan gjorda, dels vid Riksdagen 1809, dels i derefter utkomna skrifter; men ingen enda af dessa är af Förf. vederlagd, och svårigen lär han kunna det. Oförmodadt är också Förf:s yttrande i noten sid. 31: att *Regeringsformen, oaktadt flera dagars granskning, med en ganska ringa skiljaktighet i sinnena, antogs på en enda dag.* Sådant var ej förhållandet. Protokollerna visa, att ganska många anmärkningar gjordes, hvilka ännu äro oafgjorda, och att Bonde-Ståndet ej undertecknade Konstitutionen med annat villkor, än att få äga öppen talan i alla de delar, som blifvit anmärkta.

Förf. yttrar sig, att *Monarkien och Demokratien inbördes temperera hvarandra, och att den aristokratiska kraften, saknande all verklig makt, men ingalunda all inflytelse, ej kan för någondera vara vådlig.* Detta yttrande är ej riktigt. Vill man tala uppriktigt, så är denna konstitution mer aristokratisk än någon af de förra, och

aristokratien råder med en betydlig makt; ty hvar och en, som har inflytelse, har också makt. Demokrati finnes aldrig till. Det gifves ej mer än 2:ne Regeringssätt, under hvad konstitution som helst, neml. envælde eller aristokrati. Under en stark Regent är styrelsen enväldig; under en svagare alltid aristokratisk. De största så kallade demagoger voro ej annat än aristokrater. Marat och Robespierre voro det i en hög grad.

Men hvartill tjénar Förf:s arbete, och hvarföre har det ej utkommit förr än nära 3 år efter Konstitutionens undertecknande och just vid början af nuvarande Riksdag? Gissar man orätt, om man tror, att afsigten ej är annat än en varning för Ständerna, att nu vara på sin vakt, och icke bifalla någon förändring, i fall den skulle föreslås? Märkvärdigt är också, att en skrift, kallad *Militäriskt A B C*, utkom just på samma tid, och synes äfven vilja gifva en varnande vink. Dessa skrifter tyckas äga ett gemensamt ändamål, och man kan med skäl kalla dem — *kusinerna*.

Om Pensioner. (Insändt.)

Det har varit så länge bekant, att det nästan hunnit komma i glömska, att f. d. Konung Gustaf Adolf, med anledning af dess Kungörelse d. 29 Juni 1798 om en Pensions-inrättning för Civil-Statens, förordnade, genom skrifvelse d. 14 Juni 1803, att vissa Kommitterade borde utarbete planen till en sådan Pensions-inrättnings vidare grundläggning, samt att desse Kommitterade blefvo af Konungen konstituerade; men hvarföre detta ärende alldeles afstodnade, derom hafva ganska få varit underrättade.

Rikets Ständer antogo sig vid 1809 års Riksdag denna angelägenhet med det allvar, att De hos Konungen i underdånighet hemställde, att denna inrättning måtte komma till *möjligen skyndsammaste verkställighet*, och Konungen förordnade, i följd deraf, under d. 30 Nov. 1810, att arbetet borde utan uppehåll företagas.

Oss är ej obekant, att Konungens högstberörde skrifvelse ej hann

till vederbörande verk expedieras förr än i Maj månad förledet år 1811, i hvilken anledningen till den 7 år förut förordnade Komiténs inactivité förmäles vara den, att nödiga materialier ej hunnit anskaffas, jemte mellankomna händelser.

Att viktiga skäl måtte varit vållande dertill, att Konungens nu så längesedan gifna befallning, sedan den i ett helt år varit af vederbörande känd, icke blifvit satt i verket, derom anse vi oss ej äga något slags rättighet att tvifla. Men emedlertid förefaller det rätt beklagansvärdt, att en Komité, hvärs fleste Ledamöter äro i lifvet, icke hunnit organiseras och sättas i verksamhet, att fullborda ett arbete, hvarföre Konung och Ständer gemensamt nitälskat.

Utdrag af ett Bref från en Egendoms-ägare på Landet.

— — — Med posten i går ankom bref från min kommissionär i Stockholm, dit jag på det sista slädföret insändt några tunnor råg och ett icke obetydligt parti ull. Rågen såldes genast till ett oväntadt högt pris, hvartill den öfverdrifna brännvinsbränningen lär vara enda orsaken; men till ullen fås ingen köpare, hvilket är så mycket mer oförtänt, som Svensk ull de sista åren varit så eftersökt och blifvit så väl betald; hvarför ock en mängd egendoms-ägare blifvit förledde att öka sin får-afvel samt förbättra den genom anskaffandet af får utaf Spansk race, hvilket allt medfört betydliga omkostningar.

Orsaken till denna stagnation i ullhandeln skall vara: ett utspriddt rykte, att Ständerne, under innevarande Riksdag, torde tillåta införsel af utländska manufaktur-varor; hvarför ock de fleste Klädesfabrikörerne blott äro betänkte på huru de skola kunna omändra och använda sina fabriker; ty att tilltro sig kunna täfla i pris med utländningar och i synnerhet med England, det är ej möjligt, då utländningen, under den nuvarande hämmade afsättningen, säkert säljer sina kläden till hvad pris som helst, och det af 2:ne skäl: 1:o för att kunna afsätta något af sina hopade lager, och 2:o för

att undergräfvä Svenska Fabrikerna, hvarest den stegrar sitt pris, såsom England gjorde med Ryssland under Kejsarinnan Elisabets regering, sedan det på lika sätt och med betydliga uppoffringar undersålt Preussiska fabrikerna, för att frantaga dem leveransen för Rysska armén, och sedan dessa fabriker, genom således felande afsättning samt ounderstödde af deras regering, måst upphöra.

Jag förmodar likväl, att dessa rykten äro lika ogrundade, som större delen af våra öfriga; ty Ständerne kunna väl ej vilja vidtaga författningar, hvarigenom så högst nödvändiga fabriker ruineras, samt ett betydligt antal egendomsägare bringas på kännbar förlust, då de ej kunna afsätta ullen. Att detta antal egendomsägare ej är ringa, och att får-afveln ansenligen ökat sig, det kan slutas deraf, att Svenska fabrikerna de sednare åren kunnat arbeta till större delen af Svensk ull.

Om Tryckfriheten, af Voltaire. Öfversättning.

Det hör i allmänhet till naturliga rätten, att betjena sig af sin penna, lika väl som af sin tunga, på egen fara och bekostnad. Jag känner ganska många böcker, som uppväckt ledsnad; jag känner icke en enda, som gjort verkligt ondt. Teologer och inbillade Statsmän höras ropa och skrika: «Religionen är förstörd, Regeringen är förlo-rad, om ni trycker vissa sanningar, eller vissa paradoxer. Bjud aldrig till att tänka, förr än ni begärt lof dertill af en Prest eller en Censor. Det är emot all god ordning, att en människa får tänka af sig sjelf. Homerus, Plato, Cicero, Virgilius, Plinius, Horatius, hafva aldrig gifvit ut något, förr än det fått approbation af den heliga Inquisitionen och Doktorerna i Sorbonne.

«I hvilket förskräckligt fall har icke tryckfriheten störtat England och Holland! Det är sant, att de drifva handel öfver hela «verlden, och att England segrar till lands och vatten; men det är «icke annat än en falsk ära, en falsk välmåga; de skynda med stora «steg till sin undergång. Ett upplyst folk kan omöjligen ha bestånd.»

Det är ganska väl och grundligen sägdt, minä vänner. Men låt oss då se, för ro skull, hvad det är för en Stat, som blifvit öfverändakastad af en bok. Den farligaste, den skadligaste af alla är säkert Spinosas, som antastar all Religion, som försvarar den fasliga Atheismen. Men har ni väl sett, att denna bok förbytt verldens utsigt? Fins någon Prest, som förlorat en enda styfver genom debiten af Spinosas verk? Fins någon Biskop, hvars räntor derigenom blifvit förminskade? Tvertom har deras inkomst ökat sig sen denna tiden. Allt det onda har inskränkt sig inom några få fredliga läsare, som i sitt kabinett undersökt Spinosas skäl, och skrifvit mot eller med några verk, som nästan ingen känner. — Ni tillåter ju, att Lucretii Atheistiska och Ciceronis naturalistiska Systemer tryckas och läsas öfverallt? Och hvad skada har det väl gjort?

Men utgifves det hos er någon ny bok, der tankarne ej alldeles äro lika med edra (i fall man vill ta för gifvit att Ni har tankar), eller hvars Författare ej är af något parti; då är elden först lös: då är det ett allmänt buller och väsende i er lilla jordvrå. Då ropar Ni: se hvilken fördömd människa, som låtit trycka, att om vi icke hade händer, så kunde vi icke sticka strumpor eller såla skor; hvilken försmädelse! De skenhelige anfakta sig, Lärofärderna samla sig, bullret sprider sig från hus till hus; hela corpser äro i rörelse; och hvarföre? För 5 eller 6 sidor, som ingen människa mer, efter 3 månaders förlopp, frågar efter. — En bok misshagar er; så vederlägg den då: den väcker er ledsnad; så läs den icke då.

Hvarken Zwinglius eller Calvin hafva med sina skrifter förmått att segra öfver Rom; det är för sina rof skull, sitt uppenbara aflats-krämeri, för sin skamlöshet att bedraga människor och handtera dem såsom oskälige djur, för sitt orimliga missbruk af sin makt, det är för alla dessa orsaker skull, som vissa Nationer fallit af från Romerska Stolen.

N:o 55 och 56.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 8 Maj 1812.

Nytt Sätt att uppmuntra Embetsflit.

Kongl. Maj:t har den 13 nästl. November i nåder fastställt löne-tillökningen för f. d. Landtulls-Staten, hvilket nådiga beslut kom Tull-Fullmäktige tillhanda d. 19 påföljande Dec.; men Fullmäktige hafva, det oaktadt, ännu icke låtit dessa nog illa lönta Embets- och Tjenstemän komma i åtajutande af nämde förmån för det förflutna året. Nu frågas de upplyste i Landet, om icke Fullmäktige, som nog ofta utfordrat 25 procent af sådana syndare, som råkat i någon balans, nu sjelfve böra betala en lika procent för den långa tid de förhållit utbetalningen af berörde i nåder tillslagna löne-tillökning, helst flere af de väntande emedlertid måst kasta sig i procentares händer, i anseende till härigenom uppstånden misskalkyl, under det Fullmäktige innehållit denna, den utsvultna f. d. Landtulls-betjeningen till högst ousbärligt understöd förundta skärf?

Fabriks-Societetens i Stockholm Skrifvelse till Riksdags-Fullmäktigen, Herr Stads-Majoren, Fabrikören P. Gladberg, för Riksdagen i Örebro år 1812.

De flera svårigheter, Svenske fabriks-idkaren, under sednast framflutna tidskiften, haft att motarbete, äro för allmänt kände, att behöfva omnämnas. Vid åtskilliga tillfällen hafva äfven tjenliga framställningar deremot blifvit gjorda, som ej alltid, ehuru med bästa syftemål, ernått en önskad verkan. Trefliga manufaktur-idkares välgång och utkomst har på ett eller annat sätt måst vika för utländskt sinnades vinningslystnad, i förening med lurendrägarens tilltagsenhet. Till botemedel för detta tärande onda har en vis och nådig Regering, redan genom 1799 års stadgande mot lurendrägeri och tullförsnillning, sökt lägga det hinder, som inhemska idogheten förtjenar och samfunds-beståndet så ovillkorligen påkallat. Genom Kongl. Brevet den 26 Juli 1807 erhöill beslagaren en ytterligare uppmuntran, medelst confiskerade varors tillåtna försäljning till kvarblifvande i Riket, då ock Fabriks-Fattig-Kassan äfven tillades 10 p:cent af auktions-beloppet, såsom ersättning för hvad idkaren, genom såmedelst förminskad afsättning, troddes komma att lida. — Hvad å ena sidan lindrade den torftigare delens af medborgare lidande, har i motsatt förhållande mattat Manufakturernas förläggare, som under hopp att lyckligen segra öfver så skiljaktigt hopade motgångar, nästan öfverspänt sina krafter, och numera, då ett condemneradt nederlag af alla slags främmande manufaktur-varor, genom utbrustet krig, blifvit förvandladt till rättmätig pris samt föryttradt i massa, att efter behag kunna användas, på ett afgörande sätt tyckes stadgat Svenska Manufaktur- och Slöjde-idkarens undergång.

Det är ur sådant skäl, och med tillit till Herr Stadsmajorens kända nit för inhemska slöjders bestånd, som Stockholms Fabriks-Societetens Representanter anhålla, det Herr StadsMajoren, såsom fullmäktig för Fabriks-idkarne vid instundande Riksmöte, behagade hos Lofl. Borgare-Ståndet, till vidare framställning och afgörande, föreslå:

- 1:o Nödvändigheten af visitationers tillåtande efter lurenträgdadt gods,
och
2:o Upphörandet af confiskerade varors försäljning till qvarblifvande
i Riket.

I förmodan, att dessa 2:ne omständigheter, tjenligt motiverade, ej annorlunda kunna hos patriotiskt sinnade Landsmän, än väcka afsky för lurenträgårens skadliga yrke, och hämma de tillfällen han ännu möjligen har sig besparde, att undergräfvat nyttiga medborgares bemödande och sjelfbestånd, lefver Stockholms Fabriks-Corps, genom dess Deputerade, städse föryissad, att Herr Stadsmajoren lem-nar all möda ospard till ett så nyttigt ändamåls vinnande.

Följande Handlingar äro inkomne, för att Allmänheten meddelas:
Afskrift. Ingifv. den 2 Maj 1811.

Ödmjukaste Memorial.

Öfver denna skrift behagade Konungens Befallningshafvande i Vesterås in-fordra vederbörandes förklaringar, samt dermed, jemte hvad Konungens Befallningshafvande sjelf kan hafva i anledning af klagomålet att upplysa, till mig fordorsammeligent inkomma. Stockholm den 27 Maj 1811.

L. A. MANNERHEIM.

P. A. PETERSON.

Hos Herr Baron och Kommendören, Rikets Ständers Justitie-Ombudsman, har jag blifvit högst föranlåten att anmäla och beklaga mig öfver det våld, Konungens Befallningshafvande i Vestmanland låtit mig vederfaras genom härjemte i all ödmjukhet bilagda exekutions-order, om hvars innehåll jag förut aldrig ägt minsta kunskap.

Uppå hvilka skäl och grunder det fallit Vesterås Fattig-Cassæ-Direktion in, att ohördan taxera mig på sätt detta märkvärdiga do-kument innefattar, derom har jag varit alldeles okunnig till dess ut-mätningen deraf blef mig kungjord.

Efter allmänt stadgade principer måste det väl ofelbart tillhöra hvarje Stads och Sockens invånare, att inom sig sjelfva draga försorg för sina fattige och deras underhåll, och då det torde vara likgill-

tigt, om denna min ohörda taxering haft till föremål, antingen min förut i Vesterås ägande gård, hvaruti Herr Öfversten och Riddaren Freytag varit min hyresman och derföre till denna inrättning funnit sig drygt beskattad, eller mina förut ägande $3\frac{1}{2}$ Mälare-fartyg, dem jag såsom ärfda innehaft, utan allt burskap, hvarifrån för flera år sedan, efter egen uppsägelse, blifvit befriad; så synes det i alla händelser, att jag för flera år blifvit högre och lägre taxerad, utan att derom vara kallad och underrättad; emedlertid och då det är hvarje Svensk mans rättighet, att ej blifva ohördan taxerad, så vågar jag uti all ödmjukhet att hemställa, icke allenast detta förfarande, utan det ännu mera maktpåliggande, att sedermera af Konungens Befallningshafvande, under saknad af den minsta kommunikation i saken, blifva dömd till utmätning.

Det är visserligen icke för det goda ändamålet, som rörer de fattiga, hvari jag icke åstundar att undandraga mig, utan gerna befordrar efter min lilla förmåga, om jag derom blifvit kallad och hörd, utan det är för behandlingssättet, hvarföre jag anser mig tvungen att föra min klagan inför Den, som är autoriserad att vaka öfver Lagarnes helgd och Embetsmanna-missbruket af de rättigheter, dem äro i händer lagde, med vördnadsfullaste hopp om den högt rättvisa handläggning, ett slikt, i all ödmjukhet anmält behandlingssätt kan förtjena att beifras.

Ramnäs Bruk den 11 Maj 1811.

JOH. MAGN. SCHENSTRÖM.

Lika lydande med den till Justitie-Ombudsmans Expeditionen ingifna skrift,
betygar

P. H. PETERSON,
Sekreterare vid samma Expedition.

Afskrift.

Ingifv. den 11 Juli 1811.

*Högvälborne Herr Baron, Justitie-Ombudsman och Kom-
mendör af Kongl. Vasa-Orden!*

Samtliga vederbörandes infordrade förklaringar öfver BruksPatro-
nen och Vasa-Riddaren J. M. Schenströms nu återgående klagan, med

dervid fogade handlingar, ådagalägga fullkomligen, att den af honom öfverklagade utmätningen för taxerad afgift af hans Stånds egna ombud till Fattigvården i denna Stads Församling, grundar sig på lagligen fattade, godkända eller kraftvundna Sockenstämмо-beslut, hvilka, för den betydliga proprietet BruksPatronen Schenström den tiden inom detta samfund ägde, efter Konstitution och klar lag, äga lika kraft och verkan med dem, som laga kraft vunnit. Det vore således utan allt ändamål, att med ytterligare anföranden i denna del upptaga Herr Barons, Justitie-Ombudsmannens och Kommendörens tid; men vårdnaden om det höga förtroende, mig i Staten är ombetrodt, nödgar mig Herr Barons, Justitie-Ombudsmannens och Kommendörens särskilta uppmärksamhet öfverlemnna det högst ansvariga sätt, hvarpå denna klagan blifvit utförd. Att, som BruksPatronen Schenström sig tillätit, angifva exekutiva och verkställande makten för utöfvadt våld, innefattar, såsom bevist, efter 12. §. 1. Kap. Rätteg och 4. samt 5. §. §. 9. Kap. Utsökn. B. B. den svåraste ansvarighet, som på förgörelse i denna Embets-befattning, hvars egentliga bestämmelse är vårdnaden om hvar mans rätt, våld och förtrycks afstyrande, möjligen följa kan; att en sådan angivelse, ogrundad och obefogad, fordrar deremot svarande upprättelse, afgör Lagen i 60. Kap. Missg. Balken. En personlig, af öfverilning eller oförstånd tillskyndad oförrätt, lemnar ingen villigare än jag oanmärkt; men tillmälen af den högsta möjliga förgörelse i befattning, som efter Regeringens nådiga förtroende utöfvas, hafva en vidsträcktare inflytelse och af de betänkvärdaste följder för Styrelsen, utesluta alla personliga afseenden. Jag anhåller och påstår derföre, att Klaganden, som med synbarligt uppsåt och full öfverläggning emot mig angifvit våldsmål i tjensten, måtte härföre, sig sjelf till näpst och androm till nödig varning, lagligen ansvara och i följd af 60. Kap. Missg. B. stånda den upprättelse Lag föreskrifver. I öfrigt anser jag mig till nödig upplysning höra lemna del af Kongl. Kammar Collegii med sista post mig tillhandakomna svar och utlåtande i samma fråga, rörande en vid Strömsholm vistande och i Vesterås burskap ägande

Borgares, Hedengrens, klagan öfver fastställd taxering till fattigafgift, hvilken person i Staden icke äger egendom, utan i stöd af privilegier, såsom Borgare i Vesterås, utöfvar handel och Faktori-rörelse vid Strömsholm. Om denna är den första anmälan emot min Embets-förvaltning, hvarmed Herr Baron, Justitie Ombudsmannen och Kommendören blifvit besvärade, måtte den blifva den sista!

Med all högaktning framhärda

Högvälborne Herr Barons, Justitie-Ombudsmannens och
Kommendörens

ödmjuka tjenare

FRIEDR. LILJEHORN.

Vesterås Slott å Lands-Kansliet
den 6 Juli 1811.

J. W. ALMGREN.

Lika lydande med det i Justitie-Ombudsmans Expeditionen förvarade original, betygar

P. H. PETERSON,
Sekret. vid samma Expedition.

Utdrag af Diario, hållet i Riksens Ständers Justitie-Ombudsmans Expedition, den 21 Maj 1811.

Schenström, J. M., BruksPatron, klagar deröfver, att han blifvit taxerad och genom Konungens Befallningshafvande i Vesterås Län Exekutorial-order affordrad R:dr 15. sk. 16. i fattigmedel till Vesterås Stad.

1811 den 27 Maj kommuniceradt med Konungens Befallningshafvande i Vesterås m. fl.

Den 11 Juli s. å. förklaringar inkomne.

Den 2 Sept. ansåg Herr Baron och Justitie-Ombudsmannen, genom de å ömse sidor ingifna handlingar, upplyst vara, att Konungens Befallningshafvandes åtgärd icke till dess Embetes åtal föranleda kunde.

Rätteligen utdragit betygar

P. H. PETERSON,
Sekreterare vid Expeditionen.